Число 9. Рôкъ I.

ПРІЯТЕЛЬ ДѢТЕЙ.

Выходитъ въ Коломыи що 14 дней.

Предплата на рôкъ 1881. 2 злр. 50 кр.

Коломыя. ИЛЛЮСТРОВАНЕ ДВУНЕДѢЛЬНЕ ПИСЬМО. 1. серпень 1881.

ПѢСНЯ.

Два когуты червоненькî
Жито молотили,
Двѣ курочки чубатенькî
До млына носили.

Бородатый цапокъ меле,
Коза насыпае:
А козлятко небожатко
Мѣрки ôтберае.

Муха въ дѣрцѣ тѣсто мѣситъ,
Комарь водуноситъ;
Кôцька робитъ бохонята,
А кôтъ Бога проситъ.

А ворона, стара жена,
Прійшла помагати,
Щобы тіи бохонята
У печь посаджати.

Якъ напекли досыть хлѣбця,
Птички ся злетѣли,
Посѣдали поза столомъ
Тай смачненько ѣли.

Ѣли хлѣбець спѣваючи
Сороки скакали,
Попоѣвши по обѣдѣ
Всѣ вразъ танцювали.

А крукъ каже: послухайте!
Щось маю казати:
Працюючимъ коло хлѣба
Вôльно погуляти!

Погуляйтежь, забавте ся,
До працѣ берѣтъ ся,
А лѣнивства и недбальства
Дуже стережѣтъ ся.

А когутъ ставъ на порозѣ,
Кукурѣку! кличе:
Перестаньте вже гуляти,
До роботы швидше!

А цапъ старый бородою
На челядь кивае,
Коза стара коломыйки
Съ козлятемъ гуляе.

Нагулявшись всѣ до волѣ
Стались розходити;
Съ таньцю хлѣба чей не буде,
Всѣ ходѣмъ робити!

А кто робитъ и працюе,
То той и спѣвае;
Той здоровый и веселый,
Добре сердце мае.

Д. Третякъ.

ВЕЧЕРЫ ПÔДЪ ЛИПОЮ.

Росказы про руску бувальщину, оповѣвъ для молодежи Сидоръ зъ Покутя.

Дальше.

Данило, засѣвши въ Галичи, бувъ також Великимъ княземъ. Съ нимъ повертае ладъ до краю. Розбуялй бояре найбôльшій неладъ творили; сварили ся съ собою, но Данило знайшовъ способъ ихъ покорити и до ладу привести.

До ладу того причинивъ ся пострахъ Татарôвъ, котрй теперъ на руску землю стали нападати, а бояре опѣки Даниловои шукаючи, утихомирили ся.

Татаре бувъ то нарôдъ дикій та страшный. Дико выглядали они и дико проживали; пили кобыляче молоко и кровь, и ѣли кôньске мясо. Они не мали власныхъ хатъ, ни господарства, длятого шукали у чужихъ побыту та харчу. Где тôлько явили ся, а являли ся все въ великой масѣ, — рѣзали въ пень нарôдъ, домы палили, а добытки кôньми тратовали. Отчиною Татарôвъ була Азія, бо зъ-ôттамъ они до Европы явили ся. Они напали найперше Половцѣвъ, котрй сполошений розсыпали ся на всѣ стороны, шукаючи то безпечного кутика то ратунку и дива о нихъ оповѣдали. Рускй войска, получивши ся съ Половцями, загадали дальшій похôдъ тыхъ нищителѣвъ вздержати. Верховнымъ начальникомъ рускихъ войскъ бувъ Мстиславъ Галицкій; Данило, будучи еще хлопцемъ бравъ лишь удѣлъ въ той выправѣ. Дѣяло ся то въ р. 1224. Перейшли они рѣку Днѣпръ, и надъ рѣкою Калкою сточили борбу на свою некористь. Самй Половцѣ струсили, и кровь руска ляла ся потоками. Мстиславъ и Данило уйшли, а зъ руского войска мало кто повернувъ до ôтчины. Страхъ великій бувъ на руской землѣ; хоть Татаринъ счезъ, но нарôдъ дрожавъ еще.

Князь Данило Романовичъ.

Лѣтъ 13 було тихо, и думавъ бы кто, що Татаринъ уже позабувъ про руску землю. Тымчасомъ ôнъ ôтвѣдавъ ею лишь; бачивъ, що богата, що есть що ѣсти, такъ и загадавъ тутъ загаздовати ся. Явивъ ся тутъ въ другій разъ уже съ жѣнками та дѣтьми, а зрабовавши землю Рязаньску, Суздальску, Новгородску, Козельску, (где молодикъ Василько въ борбѣ съ ними мавъ утопити ся въ крови), звернули ся на землю Половецку и зновъ щезли. Но въ р. 1240. явили ся уже пôдъ Кіевомъ. — Перелякавъ ся Данило, утѣкъ до Угрôвъ, а Татаре збурили мѣсто, и церкви перемѣнили на стайнѣ, а нарôдъ вырѣзали въ пень.

Незадоволенъ бувъ тымъ татарскій начальникъ ханъ Батый. Ôнъ спустошивъ еще Волынь, Галичину цѣлу и перейшовъ на Угры и до Польщи, а навѣть до западнои Европы.

Въ р. 1241. умеръ ихъ головный ханъ Остай, и они повернули до Азіи. — Данило повернувъ

такожь до краю; заплакавъ коли побачивъ руску землю знищену; мѣста: Звенигородъ, Городокъ, Галичь, Ярославль, Перемышль, Белзъ, Бускъ, Теребовля, Збаражь, Сянокъ, Любачевъ, Коломыя, Снятинъ и иншѣ були спустошенѣ, села попаленѣ, земля гола и трава на ней уже не росла, а нарôдъ крывъ ся по мѣстахъ або стогнавъ въ неволи татарской. Все богатство забравъ лютый ворогъ. Якъ ôнъ тамъ въ Польщи и на Уграхъ гостивъ, вже и не вспоминати, страхъ лишь про саму руску землю згадати.

Скоро взявъ ся Данило до працѣ. Ôтбудовавъ мѣста, и новѣ якъ Львôвъ, Холмъ побудовавъ; селянъ самъ поскликувавъ до селъ, щобы рôлю обрабляли, и спровадивъ до краю Ôрменôвъ, Грековъ, Нѣмцѣвъ и жидôвъ, щобы пôднести торговлю и промыслъ. А щобы забезпечити ся противъ Татарôвъ, завязавъ съ ними пріязнь. Завязавъ також и съ Поляками, Литовцями, Пѣмцями и Уграми пріязнь, а даже спокревнивъ ся съ ними, и они обѣцяли ему помôчь въ потребѣ. Найбôльшу помôчь обѣцявъ ему тогдашній папа Инокентій IV., щобы лишь Данило его яко голову церкви узнавъ; и такъ стало ся. Данило принявъ вѣру католическую, а папа зъ вдячности короновавъ его въ р. 1255. на короля Руси. Тымъ способомъ думавъ Данило скрѣпитись и на Татарина напасти, щобы ôтмстити ся. Скоро лишь бисурманъ о ôтношеніяхъ его почувъ, напавъ на рускій край. Теперъ дôзнавъ Данило великого заводу. Всѣ его ôтступили зъ боязни, лишь Миндога, князь Литовскій, зôставъ. Притисненый, помиривъ ся съ Татариномъ и оба разомъ Угрôвъ, Польшу и Литву стали воювати. Була се надгорода за додержану пріязнь. Отъ якъ поетъ описуе той фактъ:

„Власть наша, Опизо, широко сягае
„И росте ще щоденно, и всякій глядае
„Союза съ нами. Вже цѣлый западъ
„Узнае власть нашу — хоть где кто нерадъ.
„Одно выпадае ще намъ учинити:
„Роздѣлъ церквей двохъ въ одну получити.
— Такъ до Опиза, легата, сказавъ
Инокентій папа изъ свого престола,
Що въ стариннôмъ Римѣ велично сіявъ,
А власть его сильна була докола.
„Добра нагода лучаесь намъ:
„Римскую вѣру нести Русинамъ,
„А певно пристане на нашу звязь
„Данило, рускій могущій князь.
„Ему знай помôчь потребна наша,
„Бо войновъ грозитъ татарскій баша,
„Тому чимъ скорше на Русь ты спѣши
„И князеви сильному таку рѣчь скажи:
„Що цѣлый му западъ въ помôчь приведу
„Противъ невѣры, татарского баши;
„Цѣлу католицку Европу зведу,
„Тôлько най прійме жаданя наши.....
„Вѣру най нашу, римску прійме,
„А певно ôтъ Орды безпечный буде.
„А щобы скорше повѣривъ тому,
„Я королевску даю му корону.
Не минувъ тыждень, а папскій легатъ
Завитавъ уже до княжихъ палатъ.
Що поручивъ папа, все вѣрно сказавъ.
Князь ся утѣшивъ и на все приставъ;
Изъ рукъ Опиза принявъ корону
Королевскую — и для свого дому
За дуже потребну уважавъ звязь:
Съ папою римскимъ западу пріязнь.
Дней кôлька минуло, а на край Данила
Бѣсурманъ страшна вдарила сила.
Татаринъ где ступитъ, трава не росте,
Одно огнемъ нищитъ, а друге бере
Съ собою въ дикій татарскій край —
И Руси чудовый нищитъ рай!
А на оборону Данило не йде,
На помôчь папы римского жде.
Вже и пословъ до папы въ тôмъ дѣлѣ шле,
Але то папу не дуже пече,
Що тамъ за шкôру бѣднымъ Русинамъ
Горячого сала ліе бисурманъ...
Хоть папа до своихъ и листы писавъ,
Хоть католикôвъ на помôчь взывавъ;
Зазива того никто не цѣнивъ,
И на помôчь Руси не дуже спѣшивъ.
Уже рѣшуча хвиля наступае,
А помôчь ôтъ папы не прибуває...
Щожь Данилови було робити,
Щобъ щастя Руси не загирити?
Знову помиривъ ся король съ Ордою,
Зôрвавъ сношеня всякѣ съ папою...
И каявсь Данило за те, що посмѣвъ
Ломити вѣру своихъ праотцѣвъ!

Въ р. 1262. уступивъ Татаринъ зъ рускои землѣ, котру хоть не воювавъ, но своими кôньми и дикунами до каменя обдеръ, — а Данило ôтновивъ пріязнь съ Поляками и Литовцями, но не на довго, бо уже въ р. 1264. умеръ.

Край, котрый Данило посѣдавъ, бувъ великій, бôльшій ôтъ тогдашнои Польщи, но меншій ôтъ княжества Суздальско-Московского, где владѣвъ мужъ великій, Александеръ Невскій. Поляки и Литовцѣ розрôжняли для-

того уже тогды Русь малу и Русь велику, котра то назва до нынѣ остала ся. И тою то Русею малою по смерти Данила ставъ владѣти его сынъ Шврно, котрый скоро умеръ, а братъ его Левъ владѣніе обнявъ.

(Дальше буде.)

Хосенъ зъ науки.

(Оповѣданье.)

Северъ К... человѣкъ ученый, вандруючій въ сторонахъ Новгорода, наспѣвъ надъ рѣку Мсту до села Б... где мавъ ôтдати листъ свого пріятеля писаный до матери, властительки того села.

Панѣ Ф.. женщина въ пôзныхъ лѣтахъ, приняла охотно пріятеля сына, выпытовала о его здоровье и якъ ся ему веде; хотѣла якъ найдовше задержати гостя въ своей хатѣ, але Северъ освѣдчивъ, що завтра мусить ôтъѣхати. Несчастье однакожь хотѣло, що занедужавъ небезпечно и такой мусѣвъ зôстати у панѣ Ф. Слабôсть появила ся зъ застудженя и прикувала его на довшій часъ до лôжка. Було то въ зимѣ, а коли вже подужавъ, землиця була покрыта зеленьемъ и цвѣтами. Коли Северъ першій разъ выйшовъ на свѣже повѣтре, не мôгъ начудоватись красною природою, ôнъ пôднôсъ очи до неба и въ тихой молитвѣ подяковавъ Богу за ласку, що позволивъ ему еще оглядати дѣло рукъ его. Якже не радоватись ему, коли дививъ ся на нове житье съ весною начате: зъ одной стороны взносили ся Валдайскіи горы въ ясныхъ облакахъ зникаючи, а пôдъ горами лежало мѣсточко Бара-вицѣ, зъ другого же рѣка Мста бѣгла спѣнена водоспадомъ.

Рѣка Мста своими каналами лучить велику рѣку Волгу съ Волховою для улегшеня комуникаціи моря Каспійского съ моремъ Балтыцкимъ. При такъ искустномъ полученю моря съ моремъ черезъ рѣки и каналы, не обôйшло ся такожь безъ спустôвъ, которыми задержуе ся вода и въ потребѣ пускаетъ ся, щобы унесла съ собою кораблѣ наладованй збôжемъ и товарами. Въ хвили коли Северинъ приглядавъ ся природѣ, ишли власне рѣкою осторожнй кораблѣ и ôнъ по-

думавъ собѣ: якъ красный и чудный сей свѣтъ Божій!

Задуманый не спостерегъ, якъ надôйшла до него панѣ Ф. и начала выпытовати ся его, чи не змучивъ ся сею мандрôвкою. Северъ уцѣловавъ руки своеи добродѣйки и подяковавъ ей за печаливôсть.

Вернули до дому. По обѣдѣ пôйшли оглядати господарсто, заглянули и въ село а даже въ хаты селянъ. Но бѣднота мешканцѣвъ не дуже утѣшила его, и съ пôмилованьемъ лишь споглядавъ на дѣти сельскіи, которіи надъ вѣкъ и силу працювали, не хотѣвъ однакожь зажурити паню Ф. своими увагами, длятого то и не дѣлавъ жадныхъ примѣчаній.

На другій день и въ слѣдуючй запускавъ ся ôнъ щоразъ дальше въ своей вандрôвцѣ ранной, а найбôльше лудила его рѣка Мста. Коли разъ приближивъ ся до ней, замѣтивъ въ ей ложиску много каменій, якіи она съ собою принесла урываючи гдесь зъ скалъ и гôръ. Никоторіи яснѣли блескомъ серебра и золота, и мѣнили ся всякими барвами. Розцѣкавленый взявъ съ собою кôлька штукъ, и по короткôмъ обсервованю дôзнавъ ся, що то суть пириты, зъ которыхъ легко можна добути сѣрку и иншй металѣ. Северъ знавъ дуже добре користь тыхъ минералôвъ, а коли кинувъ ще разъ окомъ на ложиско рѣки, бачивъ, що цѣле було устелене тыми каменями.

Вернувъ до дому и оповѣвъ свои спостереженя панѣ Ф. ôтъ которои дôзнавъ ся, що тіи каменѣ служатъ лишь на забавку дѣтямъ селянскимъ. Но Северъ заразъ ставъ толковати панѣ Ф. о всѣхъ користяхъ тыхъ минералôвъ, якъ и о тôмъ, що и для селянъ могутъ они стати ся жереломъ богацтва. Северъ зôбравши самъ бôльше тыхъ каменій, пôславъ на пробу до столицѣ, а рядъ въ скорѣ прійшовъ въ помôчь панѣ Ф., закладаючи тутъ знану фабрику сѣрки, квасу сѣркового и инныхъ дуже користныхъ рѣчей, а все то зъ тыхъ пиритôвъ, которй теперъ дѣти и мешканцѣ села Б. наученй ôтъ Севера зъ рѣки збирали, и кожде зъ нихъ николи менше надъ пôвъ рубля денне за свою роботу не получало.

Память Севера не загинула, она вѣки жити буде межи народомъ, который лишь зъ его волѣ пôдпомôгъ ся, и мешканцѣ стали маючими газдами.

Видите дѣточки, якія то суть користи зъ науки! Она приноситъ добро и выдобувае не одного зъ нужды.

Б. Л.

О КОМЕТАХЪ.

Гляньте, дѣточки, въ гору на небо, а побачите тамъ въ день сонце а ночію мѣсяць и велике а безчисленне множество звѣздъ. Якъ малыми они намъ выдаютъ ся, а прецѣ не одна зъ нихъ дуже велика, бôльша даже ôтъ нашои землѣ. Всѣ они якъ и наша земля суть тѣлами небесными, якіи Богъ всемогучій розсѣявъ въ простворѣ воздушномъ, — а такъ малыми они намъ выдаютъ ся, бо дуже а дуже далеко, гденикоторіи дальше якъ сонце суть ôтъ насъ ôтдаленй, а знаете, що зъ далека кожда велика рѣчь намъ малою выдаетъ ся, а мала даже зникае зъ очей нашихъ.

Якъ красно тія звѣзды свѣтятъ, и колибъ

не они, було бы въ ночи темно такъ, що мы бы и найблизшіи намъ рѣчи не розпôзнали и не бачили. Запытаете: а гдежь тіи звѣзды въ день ся подѣваютъ? — Отъ вамъ и ôтповѣдь: всѣ они суть на небѣ и свѣтятъ, но свѣтло солнечне есть сильнѣйше и длятого не бачимъ ихъ, такъ якъ въ день не бачимъ свѣтла горѣючои свѣчки, котора противне ночію цѣлу хату робитъ ясною. Такъ, якъ въ ночи стѣны комнатъ суть свѣтломъ свѣчки освѣтленіи, такъ и тіи звѣзды освѣтленіи суть свѣтломъ сонця, которе и въ ночи зъ поза семлѣ нашои ихъ такой добре освѣтляе. Знайте прото, дѣточки, що не всѣ звѣзды посѣдаютъ свое свѣтло такъ якъ сонце, а посѣдаютъ его лишь ôтъ него, а много и много есть звѣздъ, которыхъ, хоть и маютъ свое власне свѣтло, мы не бачимъ, а то длятого, що суть такъ далеко ôтъ насъ, що око наше ихъ доглянути не може.

Но вы, дѣточки, оглядали недавно дивну звѣзду, звѣзду съ свѣтячимъ хвостомъ або мѣлою, котора лишь черезъ короткій часъ була видима. Таку звѣзду называютъ ученіи и неученіи люди кометою. Коли мы на ню глянемъ, такъ и насуваютъ ся намъ заразъ до головы отъ такіи вопросы: длячого та комета лишь короткій часъ свѣтитъ? — зъôтки у ней той свѣтячій хвôстъ бере ся? — и чи не есть она вѣщуномъ якого зла на свѣтѣ, якъ то люди говорятъ межи собою?

На се маете таку ôтповѣдь: люди ученіи, та ось таки, що то черезъ побôльшаючіи шкла придивляютъ ся тымъ звѣздамъ, дослѣдили, що кометы кружатъ около сонця не такъ якъ наша земля а дорогою цѣлкомъ инною, а такою, що ôтдаляютъ ся ôтъ сонця далеко а далеко, а потôмъ звертаютъ ся назадъ до него. Тому то мы ею лишь тогды бачити можемъ, коли она приближитъ ся до сонця, а коли ôтъ него ôтдаляесь, то заразомъ и ôтъ нашои землѣ ôтдаляесь и никне передъ окомъ нашимъ. До обѣгу того потребуютъ кометы рѣжного часу: два, три, шѣсть, або и бôльше лѣтъ, а никоторіи даже кôлька тысячь лѣтъ, длятого то за появленьемъ ся якои кометы умѣютъ тіи ученіи люди, которыхъ мы астрономами называемъ, обчислити, коли тую комету знова буде можна выдѣти зъ нашои земли. А есть еще много такихъ кометъ, которыхъ люди ще не бачили, а може и бачити не будутъ могли, бо приближенье ихъ до сонця може акуратне припаде тогды, коли власне наша земля ôтдаляесь ôтъ него — тому то такіи лишь часомъ хиба можна бачити черезъ шкла побôльшаючи, ось якъ и теперъ въ Америцѣ бачатъ астрономы комету, которои люди може выдѣти не будутъ могли.

(Конецъ буде.)

ДОРОГОЦѢННИЙ КАМЕНѢ.

Образованіи люди слѣдили дуже довго за тымъ, до чого подôбный есть диамантъ, и шукали способу, чи не можнабы его зробити зъ якихъ иншихъ минаралôвъ, але переконали ся, що ихъ трудъ не доповадивъ до пожаданнои цѣли. Такъ одинъ ученый человѣкъ взявъ великій диамантъ и вложивъ до руры, въ котрой не було воздуху, и зачавъ топити. Коли рурка цѣлкомъ розжарила ся, выймивъ ею осторожно зъ огня, отворивъ покрышку и побачивъ въ серединѣ тойже кусень — графиту такого, якій вы маете въ вашихъ оловцяхъ.

Бачите, дѣточки! той мужь не жаловавъ посвятити для науки кôлькадесять тысячь золотыхъ риньскихъ и перемѣнивъ ихъ на кусничокъ графиту, котрый мôгъ

ему придати ся хиба тôлько на тое, щобы засмаровати тварь пôдпаляючому въ печи.

Колибы кто кинувъ кусень диаманту на розжаренѣ угля, то по якомсь часѣ почувъбы непріятный запахъ якогось воздуху, подôбный до того, що то спроваджуе великій бôль головы, а часомъ и смерть, заткавши скоро коминъ по выпаленю въ печи т. е. загаръ.

А чомужь диамантъ такій дорогій? и въ чѣмъ належить вартôсть его шукати?... Причину знайдете, тôлько съ увагою читайте слѣдуючое:

Потираючи кавалочкомъ золота о що нибудь, спостерегаемъ слѣды зъ него на потертôмъ мѣстци, и переконуемъ ся, що оно стираесь. Золотый перстень ношеный черезъ довшій часъ на пальци, зôтре ся, и выглядае въ кôнци якъ найтонша зъ дротику обручка. То саме бачити можемъ на серебрѣ, мѣды, желѣзѣ, оловѣ и инпшихъ металяхъ. Иначе мае ся рѣчь съ диамантомъ: однымъ маленькимъ куснікомъ можемъ и цѣлый рôкъ сувати по деревяной дощцѣ, то ему ничого не стане ся, бо есть дуже твердый, а навѣть найтвердшій межи всѣма знаными минералами. Дуже ошибъ бы ся той, кто бы думавъ, що пильникомъ сталевымъ можна его стерти на дрôбненькій порошокъ; скорше пильника позбуде ся, а ему ничого не зробитъ. Хотячи диамантъ обробити т. е. надати ему видъ хорошій, можна тое осягнути, потираючи его черезъ довшій часъ его власнымъ порошкомъ. На цѣлôмъ свѣтѣ тôлько одна фабрика знаходитъ ся въ Амстердамѣ, столици королевства Нидерландôвъ, где трудитъ ся около 3000 робôтникôвъ, зъ тыхъ бôльша часть жидôвъ, оброблюваньемъ диамантôвъ и инпшихъ дорогихъ каменѣвъ. Твердôсть отже есть его першимъ свойствомъ, якимъ ôтличае ся диамантъ ôтъ инпшихъ минералôвъ, бо изъявши его власного порошку, бôльше ничимъ не дасть ся обстругати.

(Конець буде.)

Домовѝ забавы дѣтей.

(Списавъ Дмитро Вѣнцковскій.)

VI. Образы историчнѝ.

Въ недѣлю ôтъ рана була велика закрутанина въ дому; дѣти все шептали межи собою, просили всюда за хустками, шаликами, ручниками, диванами. Ивась щось клеивъ въ своей комнатцѣ, Марынця спинала шпильками якесь бѣле простирало, Зося всѣмъ помагала, подавала, приносила що могла, а Володко выспѣвувавъ собѣ коломыйки. Скоро обѣдъ окôнчивъ ся, забрали ся дѣти до своеи комнатки и стали театръ будовати.

Коло ôконъ установлено четыри крѣселъ, где бы гостѣ сѣдали, потому въ половинѣ комнаты вбито два гвоздѣ, протягнено шнуръ и завѣшено фиранку, що якъ бы означала въ театрѣ кортину. За тою заслоною все прибрано якъ бы якійсь горбокъ съ пустинею.

Коли вже все було готове, тогды Михась, що бувъ машиниста и афишеръ разомъ, запросивъ гостей, щобы явили ся, бо буде театръ и давъ имъ написаный такій афишь:

Агара,

Драматъ импровизованый.

Рѣчь дѣе ся въ пустини арабской.

Особы:

Агара	Панна Марія.
Измаилъ . . .	Панъ Іоанъ
Ангелъ	Панна Зофія.

Цѣна мѣстць: Терпеливôсть.

Запрошенѝ заняли свои мѣстця. Михась зручно зсунувъ фиранку и показала ся сцена.

На сценѣ була ôтповѣдно пристроена Агара, съ збанкомъ въ руцѣ однôй, а другою вела Измаила.

Агара переходитъ поволи попередѣ сцены. Измаилъ задержуе ею.

Измаилъ: Мамо, скажѣтъ менѣ, чого вы такъ сумнѣ? Дивѣтъ, сонце такъ ясно свѣтитъ!

Агара: То власне мене смутитъ, люба дѣтинко. То сонце, що нимъ такъ тѣшишь ся, незадолго стане огнемъ припекати, а не маемъ днесь мѣстця, где бы въ тѣни можна сховати ся.

Измаилъ: То правда! прогнавъ насъ Авраамъ.

Агара: Заслужили мы на тое. Я була думною и непослушною для моеи панѣ, для Сары, що со мною такъ по людски обходила ся, а ты —

Измаилъ: А я протививъ ся мому брату Исаакови. Може то не дуже добре, алежь и не такій тяжкій грѣхъ. За щожь насъ заразъ выганяти?

Агара: Богъ такъ казавъ Авраамови, бо Господь не хоче, щобы въ домѣ его избранныхъ була незгода.

Измаилъ: Тожь не сумуйте, мамо! Коли Господь хотѣвъ, щобы мы остали бездомнѣ, тожь Ôнъ о насъ и не забуде. Тожь вы мене такъ учили?

Агара: Такъ, сыну мôй, покладаймо надѣю въ Бозѣ, Ôнъ не оставитъ насъ. Але глянь, на горбку видно корчикъ, спôчнемъ тамъ, може тамъ холодокъ буде. (Сѣдаютъ въ корчахъ).

Измаилъ: Правду казали вы, мамо, щоразъ теплѣйше. Дайте менѣ ще троха воды!

Агара: Не богато еи вже маемъ, Измаиле.

Измаилъ: Отдихнувши, пôйдемъ глядати жерела, але теперъ дуже менѣ воды ся хоче, мамо.

Агара: (подае збанокъ) Пій, сынку, але поволи, бо до вечера еще далеку, а вчаснѣйше не можемъ тѣни оставити.

Измаилъ: А вы не пьете?

Агара (отвераючи очи): Менѣ не хоче ся пити.

Измаилъ: Дивна рѣчь. (пье) Га, охолодивъ ся. Я мамо такъ опру ся, може засну.

Агара: Спи, люба дѣтино, сонъ найлучшимъ лѣкарствомъ въ терпѣню.

Измаилъ: (Операе ся на колѣнахъ матери и засипляе).

(Конець буде.)

Левъ и волы.

От волыска! дурнѣ, дурнѣ!
Ходятъ разомъ въ одной гурмѣ!
Чи не лѣпше самопасъ
Пасти ся кождому изъ васъ?
Ни то крику ни сварнѣ,
За добру воду, за пашнѣ,
Кождый жіе мовь богатырь,
Есть нынѣ и завтра свôй жиръ.

Слухали и повѣрили волы,
На всѣ ся боки розôйшли.
Того-то левъ лише бажавъ,
И по одному легко роздиравъ,
И ще смѣявъ ся, що безъ заходу
Пожиравъ дурнѣвъ, якъ николи
зъ роду.

Если хочете супокою,
Не допустѣтъ до роздвою;
А хочете побѣдити,
Треба съ собовь въ згодѣ жити;
Мае бути гараздъ вамъ,
Не вѣртежь лестнымъ словамъ!

Марія Петрушевич.

Цѣлорочну предплату на
„**ПРІЯТЕЛЯ ДѢТЕЙ**" **зложили:**

Впр. о.	И. Рожанскій зъ Хомина	3 злр.	—	кр.
„ „	К. Бѣрецкій зъ Журавиць	3 „	—	„
„ „	В. Жегестовскій зъ Криницѣ	4 „	50	„
„ „	М. Мацѣевскій зъ Гошова	2 „	50	„
„ „	К. Церкевичь зъ Опрышовець	2 „	50	„
Блг. г.	П. Корчинскій зъ Березова	2 „	50	„
Впр. о.	І. Шеховичь зъ Клоковичь	2 „	50	„
Всч. п.	О. Шухевичь зъ Тышковець	2 „	50	„
Впр. о.	І. Федоровичь зъ Валявы	2 „	50	„
Вбл. г.	Л. Прешлякевичь зъ Городка	3 „	50	„
„ „	К. Салямонъ зъ Горлиць	3 „	—	„
„ „	Л. Рожанковскій зъ Сокаля	2 „	50	„
„ „	М. Лукашевичь зъ Вышатичь	2 „	50	„
Пчт.	З. Крыницка зъ Сенковои Волѣ	2 „	50	„
Впр. о.	И. Алексіевичь зъ Нѣвры	2 „	50	„
„ „	Л. Билинкевичь зъ Красноили	2 „	50	„
„ „	А. Глинскій зъ Рыбна .	2 „	50	„
Пчт.	Громада зъ Сухоставъ . .	2 „	50	„
Впр. о.	Г. Гуменный зъ Рожанки	2 „	60	„
„ „	Т. Варапучинскій зъ Олѣевы	4 „	50	„
„ „	І. Сѣнкевичь зъ Любиня	2 „	50	„
„ „	И. Левицкій зъ Пистиня	2 „	50	„
Вб. гр.	Ф. Ланцкоронска зъ Тартакова	2 „	50	„

☞ **Упрашаемъ прочихъ нашихъ предплатителей о ласкаве вырôвнанье предплаты и скору уплату залеглостей.**

Издатель и редакторъ **Исидоръ Трембицкій.** Зъ печатнѣ М. Бѣлоуса въ Коломыи 1881.